

b) abans de l'expiració del període al qual es fa referència en l'esmentat apartat, hagin presentat sol·licituds de prestacions i tinguin dret a rebre-les

en virtut d'aquest Conveni, o del Conveni signat el 10 de febrer de 1990.

Els sotsignats, degudament autoritzats pels governs respectius, donen fe d'aquest Conveni i el signen.

Fet a Madrid, el 31 de gener de 2002, en dos exemplars en llengües espanyola i anglesa, i ambdós textos són igualment autèntics.

Per Espanya

Josep Piqué i Camps

Ministre d'Afers Exteriors

Per Austràlia

Alexander Downer

Ministre d'Afers Estrangers

Aquest Conveni entra en vigor l'1 de gener de 2003, un mes després de l'intercanvi de les notificacions del compliment de les formalitats internes respectives, segons estableix l'article 30.1.

Es fa públic per a coneixement general.

Madrid, 4 de desembre de 2002.—El secretari general tècnic, Julio Núñez Montesinos.

CAP DE L'ESTAT

24811 *LLEI 47/2002, de 19 de desembre, de reforma de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista, per a la transposició a l'ordenament jurídic espanyol de la Directiva 97/7/CE, en matèria de contractes a distància, i per a l'adaptació de la Llei a diverses directives comunitàries.* («BOE» 304, de 20-12-2002.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapigüeu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La Directiva 97/7/CE, relativa a la protecció dels consumidors en matèria de contractes a distància, regula una matèria ja prevista en el nostre ordenament jurídic a la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista, dins del que la Llei anomena «Vendes especials» i a la qual dedica el capítol II del títol III, sota la rúbrica de «Vendes a distància».

Malgrat el fet que el legislador de 1996 va fer un notable esforç per atènyer-se en la regulació de la matèria al que llavors no era més que un projecte de directiva, una vegada publicada s'ha fet evident la necessitat de modificar aquesta regulació perquè la Directiva es pugui considerar correctament transposada.

És just destacar que els punts fonamentals de la norma comunitària, com ara el dret de desistiment, la prohibició de trameses no sol·licitades, el pagament mitjançant targeta o el deure d'informació ja hi estaven incorporats, per la qual cosa la Directiva ja es trobava transposada en els seus més importants aspectes des del mateix moment de la publicació. Quedaven per incorporar, això no obstant, altres previsions d'importància secundària, junt amb algun altre aspecte important, com és el dret de resolució per al cas d'incompliment del

deure d'informació, fet que ha obligat a modificar la majoria de les normes que s'ocupen de la matèria. Tanmateix, malgrat l'extensió de la reforma realitzada, el nucli de la regulació continua sent molt similar a l'anterior.

Ha estat precisament aquest limitat abast de la reforma el determinant per optar, quant a la transposició de la Directiva 97/7/CE, per una llei de modificació de la Llei d'ordenació del comerç detallista, en comptes de realitzar la transposició mitjançant una nova llei completa, com podria aconsellar el fet que la Directiva estén el seu àmbit a contractes de compravenda i de subministrament de serveis, quan la Llei espanyola només s'ocupava, en principi, de les vendes a distància, així com el fet que la Directiva es dirigeix de forma immediata a la protecció del consumidor, mentre que la Llei espanyola du a terme aquesta protecció en un context més ampli de regulació general de l'activitat de venda. De tota manera, ja la Llei de 1996 incloïa una disposició addicional primera destinada a aplicar la normativa de vendes a distància als contractes de serveis; i, d'altra banda, el fet que una norma sobre comerç interior respongui al principi de protecció dels consumidors obeeix a un exprés mandat constitucional.

També estan pendents de transposició les directives 1999/44/CE, sobre determinats aspectes de la venda i garanties dels béns de consum, i 2000/35/CE, per la qual s'estableixen mesures de lluita contra la morositat a les operacions comercials. En aquesta situació, raons d'economia procedimental aconsellen de dur a terme en un sol cos legal les modificacions de la Llei d'ordenació del comerç detallista que siguin necessàries per adaptar-ne el contingut al que sigui essencial de la regulació harmonitzadora comunitària, en la mesura exigible en l'àmbit d'aplicació de la Llei. Sens dubte, sense entendre amb això substituir la tasca global de transposició d'ambdues directives, que s'ha de dur a terme en el moment oportú.

Per tal d'impedir la desprotecció dels consumidors mentre s'arriba a la transposició total de la Directiva 1999/44/CE, s'incorpora una disposició final que manté el règim vigent de garantia dels béns duradors fins a la implantació definitiva del sistema que introdueix la norma comunitària.

Per tot això, aquesta Llei modifica el capítol II del títol III i la disposició addicional primera, junt amb l'article 65 de la Llei 7/1996, per dur a terme la transposició total de la Directiva 97/7/CE. Modifica així mateix els articles 12 i 61: el primer, amb l'únic objectiu d'introduir la responsabilitat del venedor en cas que els béns adquirits no siguin conformes amb el contracte, i de preveure la garantia comercial en termes concordes amb la regulació de la Directiva 1999/44/CE, i el segon, per estendre la responsabilitat solidària de les empreses subhastadores a la manca de conformitat dels béns subhastats. I modifica també l'article 17, per recollir la penalització d'interessos per mora que estableix la Directiva 2000/35/CE, i per determinar uns requisits mínims que han de complir les clàusules de reserva de domini que puguin haver estat estipulades en la forma que preveu aquesta mateixa Directiva.

Considerant la naturalesa civil i sobretot mercantil dels preceptes de les directives que s'incorporen al dret intern —que majoritàriament afecten directament el contingut del dret privat dels contractes—, aquesta Llei es dicta a l'empara de les competències que atribueix a l'Estat l'article 149.1.6a i 8a de la Constitució, sense perjudici de les competències que corresponen a les comunitats autònomes en matèria de comerç interior i de protecció dels consumidors i usuaris.

Això no obstant, els articles 38.2 i 61.1.ñ de la Llei 7/1996, modificats en els termes dels articles 3 i 5 d'aquesta Llei, que obeeixen a la necessitat d'establir

la coordinació interterritorial deguda en una activitat la projecció de la qual excedeix els límits geogràfics de les comunitats autònomes, tenen la consideració de normes bàsiques, dictades a l'empara de l'article 149.1.13a de la Constitució.

Article primer.

Es modifica l'article 12 de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista, que queda redactat com segueix:

«Article 12. *Garantia i servei postvenda.*

1. El venedor dels béns ha de respondre de la falta de conformitat d'aquests amb el contracte de compravenda, en els termes que defineix la legislació vigent.

2. Els productes posats a la venda es poden oferir acompanyats d'una garantia comercial que obliga la persona que l'ofereixi en les condicions que estableixen el document de garantia i la corresponent publicitat. La garantia comercial addicional oferta pel venedor ha de recollir en tots els casos les obligacions que, en matèria de garanties de béns de consum, imposi la Llei.

3. El productor o, si no n'hi ha, l'importador ha de garantir, en tot cas, davant els compradors l'existència d'un adequat servei tècnic per als béns de caràcter durador que fabrica o importa, així com el subministrament de peces de recanvi durant un termini mínim de cinc anys a comptar des de la data en què el producte es deixi de fabricar.

4. L'acció o el dret de recuperació dels béns lliurats pel consumidor o usuari al comerciant per a la seva reparació prescriu al cap de tres anys a partir del moment del lliurament. S'establiran per reglament les dades que ha de fer constar el comerciant en el moment en què se li lliura un objecte per a la seva reparació i les formes en les quals es pot acreditar aquest lliurament.»

Article segon.

Es modifiquen els apartats 2 i 5 de l'article 17 de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista, que queden redactats com segueix:

«Article 17. *Pagaments als proveïdors.*

(...)

2. Els comerciants als quals es facin els lliuraments corresponents queden obligats a documentar, en el mateix acte, l'operació de lliurament i recepció amb menció expressa de la seva data.

De la mateixa manera, els proveïdors han d'indicar a la seva factura el dia del calendari en què s'ha de produir el pagament.

Si totes o alguna de les mercaderies estan afectades per una clàusula de reserva de domini, la factura ha d'expressar així mateix aquesta circumstància, que ha de respondre en tot cas a un acord entre proveïdor i comerciant documentat abans del lliurament.

Les factures s'han de fer arribar als comerciants abans que es compleixin trenta dies des de la data de lliurament i recepció de les mercaderies.

(...)

5. En qualsevol cas, s'ha de produir la meritació d'interessos moratoris de manera automàtica a partir de l'endemà del dia assenyalat per al pagament o, si no hi ha pacte, del dia en què s'hagi de fer d'acord amb el que estableix l'apartat 1. En aquests

casos, el tipus aplicable per determinar la quantia dels interessos és l'aplicat pel Banc Central Europeu a la seva més recent operació principal de refinançament, incrementat en set punts percentuals llevat que les parts hagin acordat al contracte un tipus diferent, que en cap cas no pot ésser inferior a l'assenyalat per a l'interès legal incrementat en un 50 per cent.»

Article tercer.

Es modifica el capítol II del títol III de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista, que queda redactat com segueix:

«CAPÍTOL II

Vendes a distància

Article 38. *Concepte.*

1. Es consideren vendes a distància les fetes sense la presència física simultània del comprador i del venedor, sempre que la seva oferta i acceptació es facin de forma exclusiva a través d'una tècnica qualsevol de comunicació a distància i dins d'un sistema de contractació a distància organitzat pel venedor.

2. Les empreses de vendes a distància que difonguin les seves ofertes per mitjans que incloquin el territori de més d'una comunitat autònoma s'han d'inscriure al Registre especial que a aquest efecte funcioni al Ministeri d'Economia, que ha de recollir les dades subministrades per les comunitats autònomes on cada empresa tingui el seu domicili social, coincidents amb les que figurin al respectiu registre autonòmic, quan hagi estat establert d'acord amb el que preveu l'anterior article 37.

Les empreses no establertes a Espanya que practiquin vendes a distància en territori espanyol s'han d'inscriure directament, a efectes informatius, al Registre del Ministeri d'Economia.

El Ministeri d'Economia ha d'informar les comunitats autònomes de les empreses de venda a distància registrades.

De la mateixa manera, les comunitats autònomes han de comunicar a l'Administració General de l'Estat les modificacions que es produeixin al registre autonòmic corresponent.

3. La regulació que estableix aquesta Llei per a les vendes a distància no és aplicable a:

a) Les vendes fetes mitjançant distribuïdors automàtics o locals comercials automatitzats.

b) Les vendes fetes en subhastes, excepte les fetes per via electrònica.

4. Els articles 39.1, 40, 43.1, 44 i 47 no són aplicables als contractes de subministrament de productes alimentaris, de begudes o d'altres béns de la llar de consum corrent subministrats al domicili del consumidor, a la seva residència o al seu lloc de treball per distribuïdors que facin visites freqüents i regulars.

5. L'apartat 2 anterior i l'article 37 no s'apliquen a les activitats de prestació de serveis de la societat de la informació i comerç electrònic.

6. Quan la contractació a distància de béns o serveis es porti a terme a través de mitjans electrònics, s'ha d'aplicar preferentment la normativa específica sobre serveis de la societat de la informació i comerç electrònic.

7. Les comunicacions comercials per correu electrònic o altres mitjans de comunicació electrònica equivalents es regeixen per la seva normativa específica.

8. La validesa i l'eficàcia dels contractes relatius a béns immobles queda condicionada al compliment dels requisits que imposa la seva legislació específica.

Article 39. *Proposta de contractació.*

1. En totes les propostes de contractació ha de constar inequívocament que es tracta d'una oferta comercial. Concretament, en el cas de comunicacions telefòniques, s'ha d'indicar explícitament i clarament, al principi de qualsevol conversa amb el comprador, la identitat del venedor i la finalitat comercial de la trucada.

2. La utilització per part del venedor de les tècniques de comunicació que consisteixen en un sistema automatitzat de trucada sense intervenció humana o el telefax necessita el consentiment previ del consumidor.

3. En qualsevol cas, s'han de complir les disposicions vigents sobre condicions generals de contractació, protecció dels menors i respecte a la intimitat. Quan s'utilitzin dades personals procedents de fonts accessibles al públic per a la realització de comunicacions comercials, cal proporcionar al destinatari la informació que assenyalava la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal, i s'ha d'oferir al destinatari l'oportunitat d'oposar-se a rebre-les.

Article 40. *Informació prèvia.*

1. Abans d'iniciar el procediment de contractació i amb l'antelació necessària, el venedor ha de subministrar al consumidor, de forma veraç, eficaç i suficient, la informació següent:

- a) La identitat del venedor i la seva adreça.
- b) Les característiques essencials del producte.
- c) El preu, inclosos tots els impostos.
- d) Les despeses de lliurament i transport, si s'escau.
- e) La forma de pagament i les modalitats de lliurament o d'execució.
- f) L'existència d'un dret de desistiment o resolució, o la seva absència en els contractes a què es refereix l'article 45.
- g) El cost de la utilització de la tècnica de comunicació a distància quan es calculi sobre una base diferent de la tarifa bàsica.
- h) El termini de validesa de l'oferta i del preu.
- i) La durada mínima del contracte, si escau, quan es tracti de contractes de subministrament de productes destinats a la seva execució permanent o repetida.
- j) Les circumstàncies i condicions en què el venedor podria subministrar un producte de qualitat i preu equivalents, en substitució del sol·licitat pel consumidor, quan es vulgui preveure aquesta possibilitat.
- k) Si s'escau, indicació de si el venedor disposa d'algun procediment extrajudicial de solució de conflictes o hi està adherit.

2. La informació que conté l'apartat anterior, la finalitat comercial de la qual ha de ser indubtable, s'ha de facilitar al comprador de manera clara, comprensible i inequívoca, mitjançant qualsevol tècnica adequada al mitjà de comunicació a distància utilitzat, i ha de respectar, en particular, el principi de bona fe a les transaccions comercials, així com els principis de protecció dels qui siguin incapaços de contractar.

Article 41. *Necessitat de consentiment exprés.*

1. En cap cas la falta de resposta a l'oferta de venda a distància no es pot considerar com a acceptació d'aquesta.

2. Si el venedor, sense acceptació explícita del destinatari de l'oferta, envia a aquest el producte ofert, s'ha d'aplicar el que disposa l'article següent.

Article 42. *Prohibició de trameses no sol·licitades.*

Queda prohibit enviar al consumidor articles o mercaderies no demanats per ell al comerciant quan aquests subministraments incloguin una petició de pagament. En cas que es faci així, i sense perjudici de la infracció que això suposi, el receptor d'aquestes articles no està obligat a tornar-los, ni se li pot reclamar el preu.

En cas que decideixi tornar-lo, no ha d'indemnitzar pels danys o demèrits soferts pel producte.

No és aplicable el que disposa el paràgraf primer quan quedi clarament de manifest al receptor que la tramesa no sol·licitada es devia a un error, i correspon al venedor la càrrega de la prova. El receptor té dret a ser indemnitzat per les despeses i pels danys i perjudicis que se li hagin causat.

Article 43. *Execució i pagament.*

1. Llevat que les parts hagin acordat una altra cosa, el venedor ha d'executar la comanda com a molt tard en el termini de trenta dies a partir de l'endemà del dia que el comprador li hagi comunicat la seva comanda.

2. En cas que el venedor no executi el contracte perquè no està disponible el bé objecte de la comanda, el comprador ha de ser informat d'aquesta manca de disponibilitat i ha de poder recuperar com més aviat millor, i en qualsevol cas en un termini de trenta dies com a màxim, les sumes que hagi abonat. En el cas que el venedor no faci aquest abonament en el termini assenyalat, el comprador pot reclamar que se li pagui el doble de la suma deguda, sense perjudici del seu dret de ser indemnitzat pels danys i perjudicis soferts en el que excedeixi la quantitat esmentada.

3. Si no està disponible el bé objecte de la comanda, quan el consumidor hagi estat informat expressament d'aquesta possibilitat, el venedor pot subministrar sense augment de preu un producte de característiques similars que tingui la mateixa qualitat o superior. En aquest cas, el comprador pot exercir els seus drets de desistiment i resolució en els mateixos termes que si es tractés del bé inicialment requerit.

Article 44. *Dret de desistiment.*

1. El comprador disposa d'un termini mínim de set dies hàbils per desistir del contracte sense cap penalització i sense indicació dels motius. És la llei del lloc on s'ha lliurat el bé la que determina quins dies s'han de considerar hàbils.

2. L'exercici del dret de desistiment no està subjecte a cap formalitat, i només cal que s'acrediti en qualsevol forma admesa en dret.

3. El dret de desistiment no pot implicar la imposició de cap penalitat, si bé es pot exigir al comprador que es faci càrrec del cost directe de devolució del producte al venedor.

No obstant això, en els casos en què el venedor pugui subministrar un producte de qualitat i preu equivalents, en substitució del sol·licitat pel consumidor, els costos directes de devolució, si s'exerceix el dret de desistiment, són a càrrec del venedor que n'ha hagut d'informar el consumidor.

Són nul·les de ple dret les clàusules que imposin al consumidor una penalització per l'exercici del seu dret de desistiment o la renúncia a aquest.

4. Als efectes de l'exercici del dret de desistiment, el termini s'ha de calcular a partir del dia de recepció del bé, sempre que s'hagi complert el deure d'informació que imposa l'article 47.

5. En el cas que el venedor no hagi complert aquest deure d'informació, el comprador pot resoldre el contracte en el termini de tres mesos a comptar des del mes en què es va lliurar el bé. Si la informació a què es refereix l'article 47 es facilita durant aquest termini de tres mesos, el període de set dies hàbils per al desistiment comença a comptar des d'aquest moment. Quan el comprador exerceixi el seu dret a resoldre el contracte per incompliment del deure d'informació que incumbeix al venedor, aquest no pot exigir que aquell es faci càrrec de les despeses de devolució del producte.

6. Quan el comprador hagi exercit el dret de desistiment o el de resolució de conformitat amb el que estableix aquest article, el venedor està obligat a tornar les sumes abonades pel comprador sense retenció de despeses. La devolució d'aquestes sumes s'ha de fer com més aviat millor i, en qualsevol cas, en un termini màxim de trenta dies des del desistiment o la resolució. Correspon al venedor la càrrega de la prova sobre el compliment del termini. Transcorregut aquest sense que el comprador hagi recuperat la suma deguda, té dret a reclamar-la duplicada, sense perjudici que a més se li indemnitzin pels danys i perjudicis que se li hagin causat en el que passin de la quantitat esmentada.

7. En cas que el preu hagi estat totalment o parcialment finançat mitjançant un crèdit concedit al comprador per part del venedor o per part d'un tercer amb l'acord previ d'aquest amb el venedor, l'exercici del dret de desistiment o de resolució que preveu aquest article implica alhora la resolució del crèdit sense cap penalització per al comprador.

8. El transcurs del termini del dret de desistiment sense executar-lo no és obstacle per a l'exercici posterior de les accions de nul·litat o resolució del contracte quan siguin procedents conforme a dret.

Article 45. *Excepcions al dret de desistiment.*

Llevat que hi hagi pacte en contrari, el que disposa l'article anterior no és aplicable als contractes següents:

a) Contractes de subministrament de béns el preu dels quals estigui subjecte a fluctuacions de coeficients del mercat financer que el venedor no pugui controlar.

b) Contractes de subministrament de béns confeccionats conforme a les especificacions del consumidor o clarament personalitzats, o que, per la seva naturalesa, no puguin ser retornats o puguin deteriorar-se o caducar amb rapidesa.

c) Contractes de subministrament d'enregistraments sonors o de vídeo, de discos i de programes informàtics que hagin estat desprecintats pel consumidor, així com de fitxers informàtics, subministrats per via electrònica, susceptibles de ser descarregats o reproduïts amb caràcter immediat per al seu ús permanent.

d) Contractes de subministrament de premsa diària, publicacions periòdiques i revistes.

Article 46. *Pagament mitjançant targeta.*

1. Quan l'import d'una compra hagi estat carregat fraudulentament o indegudament utilitzant el número d'una targeta de pagament, el seu titular pot exigir l'anul·lació immediata del càrrec. En aquest cas, les corresponents anotacions de deute i reabonament en els comptes del proveïdor i del titular s'han de fer com més aviat millor.

2. Tanmateix, si la compra ha estat efectivament realitzada pel titular de la targeta i l'exigència de devolució no és conseqüència d'haver-se exercit el dret de desistiment o de resolució que reconeix l'article 44 i, per tant, ha exigít indegudament l'anul·lació del càrrec corresponent, aquell queda obligat davant el venedor al rescabament dels danys i perjudicis ocasionats com a conseqüència d'aquesta anul·lació.

Article 47. *Informació.*

1. A més de la informació que assenyala l'article 40, el consumidor ha d'haver rebut, en executar el contracte, les informacions i els documents següents:

a) Informació escrita sobre les condicions i modalitats d'exercici dels drets de desistiment i resolució, així com un document de desistiment o revocació, identificat clarament com a tal, que expressa el nom i l'adreça de la persona a qui s'ha d'enviar i les dades d'identificació del contracte i dels contractants als quals es refereix.

b) L'adreça de l'establiment del venedor on el comprador pugui presentar les reclamacions.

c) Informació relativa als serveis postvenda i a les garanties comercials existents.

d) En cas de formalització d'un contracte de durada indeterminada o de durada superior a un any, les condicions de rescissió del contracte.

2. La informació a la qual es refereix l'apartat anterior s'ha de facilitar per escrit o, llevat que hi hagi oposició expressa del consumidor, en qualsevol altre suport durador adequat a la tècnica de comunicació emprada i a la llengua utilitzada en la proposta de contractació.

Article 48. *Drets del consumidor.*

1. Quan el comprador sigui un consumidor, entenen com a tal el que defineixen els apartats 2 i 3 de l'article 1 de la Llei 26/1984, de 19 de juliol, general per a la defensa dels consumidors i usuaris, els drets que aquest capítol li reconeix encara que la legislació aplicable al contracte sigui una altra de diferent de l'espanyola, si el contracte presenta un vincle estret amb el territori de qualsevol Estat membre de la Unió Europea.

2. Els operadors de les tècniques de comunicació a distància, entenen com a tals les persones físiques o jurídiques, públiques o privades, que siguin titulars de les tècniques de comunicació a distància utilitzades pels proveïdors, estan obligats a procurar, en la mesura de les seves possibilitats, que els comerciants respectin els drets que aquest capítol reconeix als consumidors i compleixin les obligacions que s'hi imposen.

3. Contra les conductes contràries al que disposa aquest capítol que lesionin interessos col·lectius i interessos difusos dels consumidors i usuaris, es pot exercir l'acció de cessació adreçada a obtenir una sentència que condemni el demandat a cessar en les esmentades conductes i a prohibir la seva reiteració futura. Així mateix, l'acció es pot exercir

per prohibir la realització d'una conducta quan aquesta hagi finalitzat en el moment d'exercir l'acció, si hi ha indicis suficients que facin témer la seva reiteració de manera immediata.

L'acció de cessació s'exerceix conforme a les prescripcions que per a aquesta classe d'accions contenen la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, i la Llei 26/1984, de 19 de juliol, general per a la defensa dels consumidors i usuaris.»

Article quart.

Es modifica l'article 61 de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista, que queda redactat com segueix:

«Article 61. *Efectes de la venda en subhasta.*

1. L'adquisició de béns mobles mitjançant una venda en subhasta pública d'acord amb el que preveu aquesta Llei determina la seva irreivindicabilitat de la manera que estableix l'article 85 del Codi de Comerç.

2. L'empresa subhastadora respon solidàriament amb el titular del bé subhastat per la falta de conformitat d'aquest amb l'anunci de la subhasta, així com pels vicis o defectes ocults de la cosa venuda, quan hagi incomplert les obligacions d'informació que li imposa l'article 58 d'aquesta Llei.»

Article cinquè.

Es modifica el paràgraf ñ) de l'article 65.1 de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista, que queda redactada com segueix:

«Article 65. *Infraccions greus.*

1. Tenen la consideració d'infraccions greus: (...)

ñ) L'incompliment de les obligacions que la regulació de les vendes a distància imposa en matèria d'informació i documentació que s'ha de subministrar al consumidor; dels terminis d'execució i de devolució de quantitats abonades; la tramesa amb pretensió de cobrament d'articles no sol·licitats pel consumidor, i l'ús de tècniques de comunicació que requereixin consentiment previ o manca d'oposició del consumidor, quan no concorri la circumstància corresponent.»

Article sisè.

Es modifica la disposició addicional primera de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista, que queda redactada com segueix:

«Disposició addicional primera.

Quan el proveïdor actuï en el marc de la seva activitat econòmica i l'altra part sigui un consumidor, el que disposen els articles 38 a 48 i 65.1, paràgraf ñ), d'aquesta Llei és aplicable als contractes negociats a distància referents a la prestació de serveis, inclosos els arrendaments de béns immobles, amb les particularitats següents:

1. La regulació assenyalada no s'aplica als contractes que es refereixin a serveis financers com ara serveis d'inversió, assegurança, reassegurança, bancaris, relatius a fons de pensions i a operacions a termini i d'opció; als fets amb els operadors de telecomunicacions a causa de la utilització dels telè-

fons públics; als fets per a la construcció de béns immobles; als que regulin relacions familiars i successòries, i als contractes societaris.

2. Els articles 39.1, 40, 43.1, 44 i 47 no s'apliquen als contractes de subministrament de serveis d'allotjament, de transport, de menjars o d'esbarjo, quan el proveïdor es compromet en fer el contracte a subministrar aquestes prestacions en una data determinada o en un període concret.

3. L'article 47 no s'aplica als serveis l'execució dels quals es realitzi utilitzant una tècnica de comunicació a distància, que es prestin d'una sola vegada i la facturació dels quals sigui efectuada per l'operador de la tècnica de comunicació. Això no obstant, el consumidor, en qualsevol cas, ha d'estar en condicions de conèixer la direcció geogràfica de l'establiment del proveïdor on pugui presentar les seves reclamacions.

4. El termini per al desistiment es compta a partir del dia de formalització del contracte o a partir del dia en què s'hagi completat la informació a què es refereix l'article 47, quan això es fes posteriorment a la formalització del contracte. Aquesta forma de computar-se el termini ha de constar en la informació prèvia que ha de subministrar-se a l'adquirent segons el que disposa l'article 40.

5. És la llei del lloc on ha de prestar el servei la que determini quins dies són hàbils per a l'exercici del dret de desistiment.

6. El termini de tres mesos per a la resolució del contracte per manca de compliment del deure d'informació es compta a partir de la data de celebració del contracte.

7. Llevat que hi hagi pacte en contra, l'adquirent no disposa dels drets de desistiment que preveu l'article 44 als contractes de prestació de serveis l'execució dels quals hagi començat, amb l'acord del consumidor, abans de finalitzar el termini de set dies hàbils, ni als contractes de serveis d'apostes i loteries.»

Article setè.

Es modifica la disposició final única de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista, que queda redactada com segueix:

«Els articles 1, 8, 10, 11, 12, 16, 17, 38.1, 38.3, 38.4, 38.8, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49.1, 51, 52, 53, 56, 57, 59, 60, 61, 62, 63, i les disposicions addicionals primera, segona, tercera i quarta d'aquesta Llei constitueixen legislació civil i mercantil, i són d'aplicació general perquè s'emparen en la competència exclusiva de l'Estat per regular el contingut del dret privat dels contractes, resultant de les regles 6a i 8a de l'article 149.1 de la Constitució.

Els articles 38.5, 38.6 i 38.7 constitueixen així mateix legislació civil i mercantil i s'emparen en les competències exclusives de l'Estat per regular el contingut del dret privat dels contractes i per regular les telecomunicacions, resultants de les regles 6a, 8a i 21a de l'article 149.1 de la Constitució.

Els articles 14, 15, 23.3, 24, 25, 28.1, 30.1, 31.2 i 33 d'aquesta Llei s'emparen en la competència exclusiva de l'Estat per regular el dret mercantil de la competència, resultant de la regla 6a de l'article 149.1 de la Constitució.

Els articles 2, 3, 4, 5, 6.1, 6.2, 7, 13, 37, 38.2, 62.2, 65.1.b), 65.1.c), 65.1.e), 65.1.f), 65.1.ñ) i 65.1.r) d'aquesta Llei tenen la consideració de nor-

mativa bàsica dictada a l'empara de la regla 13a de l'article 149.1 de la Constitució.

Els articles 67, 69.1 i 70 es dicten a l'empara del que disposen les regles 1a i 18a de l'article 149.1 de la Constitució.

Els preceptes restants d'aquesta Llei poden ser aplicables en defecte de legislació específica dictada per les comunitats autònomes.

L'article 48.3 es dicta, a més, a l'empara de les competències exclusives de l'Estat en matèria de legislació processal que conté la regla 6a de l'article 149.1 de la Constitució.»

Disposició final primera. *Termini de garantia.*

Mentre no entri en vigor la norma que transposi a l'ordenament jurídic espanyol la Directiva 1999/44/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 25 de maig de 1999, sobre determinats aspectes de la venda i garanties dels béns de consum, el termini de garantia al qual alludeix l'article 11.2 de la Llei 26/1984, de 19 de juliol, general per a la defensa dels consumidors i usuaris, no pot ser inferior a sis mesos a comptar des de la data de recepció del bé de què es tracti, excepte quan la naturalesa d'aquest ho impedeixi i sense perjudici del que estableixin altres disposicions legals o reglamentàries per a béns específics.

Disposició final segona. *Títols competencials.*

Aquesta Llei es dicta a l'empara de la competència exclusiva que atribueix a l'Estat l'article 149.1.6a i 8a de la Constitució. Això no obstant, la nova redacció dels apartats 5, 6 i 7 de l'article 38 de la Llei d'ordenació del comerç detallista s'estableix, a més, a l'empara de l'article 149.1.21a de la Constitució; i els articles 38.2 i 65.1.ñ) d'aquella els modifiquen els articles tercer i cinquè, respectivament, d'aquesta Llei a l'empara de l'article 149.1.13a del text constitucional, sense perjudici de les competències que tenen les comunitats autònomes en matèries de comerç interior i defensa dels consumidors i usuaris.

Per tant,

Mano tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin i facin complir aquesta Llei.

Madrid, 19 de desembre de 2002.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

MINISTERI DE FOMENT

24814 *ORDRE FOM/3239/2002, de 12 de desembre, per la qual es regula el control metrològic de l'Estat sobre els sistemes de mesura de líquids diferents de l'aigua destinats al subministrament de carburants i combustibles líquids en les fases de verificació després de reparació o modificació i de verificació periòdica.* («BOE» 304, de 20-12-2002.)

La Llei 3/1985, de 18 de març, de metrologia, estableix el règim jurídic de l'activitat metrològica de l'Estat, al qual s'han de sotmetre, en defensa de la seguretat, de la protecció de la salut i dels interessos econòmics

dels consumidors i usuaris, els instruments de mesura en les condicions que es determinin per reglament. Aquesta Llei va ser desplegada posteriorment per diverses normes de contingut metrològic, entre les quals hi ha el Reial decret 1616/1985, d'11 de setembre, pel qual s'estableix el control metrològic que fa l'Administració de l'Estat.

L'Ordre del ministre d'Obres Públiques i Urbanisme de 28 de desembre de 1988, que incorpora al dret intern la Directiva 77/313/CEE, de 5 d'abril de 1977, modificada posteriorment per la Directiva 82/625/CEE, d'1 de juliol de 1982, relatives a l'aproximació de les legislacions dels estats membres sobre els diferents sistemes de mesura de líquids diferents de l'aigua, va regular les fases d'aprovació de model i de verificació primitiva.

Les altres fases del control metrològic que estableix la Llei 3/1985, és a dir, les de verificació després de reparació o modificació, de verificació periòdica i de vigilància i inspecció, conegudes com a controls d'ús en mercat, no són objecte de cap norma harmonitzada per part de la Unió Europea per a la seva execució, tot i que, considerant la necessitat que es facin els dits controls sobre el funcionament dels instruments de mesura, es deixa als estats membres l'adopció de les mesures específiques que considerin oportunes per dur-los a terme.

En conseqüència, aquesta Ordre té per objecte regular el control metrològic dels sistemes de mesura de líquids diferents de l'aigua destinats al subministrament de carburants i combustibles líquids, compresos al camp d'aplicació de l'esmentada Ordre de 28 de desembre de 1988 en les fases de verificació després de reparació o modificació i de verificació periòdica.

En la tramitació d'aquesta Ordre s'ha complert el procediment d'informació en matèria de normes i reglamentacions tècniques que estableixen la Directiva 83/189/CEE, de 28 de març, del Parlament Europeu i del Consell, i el Reial decret 1168/1995, de 7 de juliol.

En virtut d'això, d'acord amb el Consell d'Estat, disposo:

CAPÍTOL I

Camp d'aplicació

Article 1. *Objecte.*

Aquesta Ordre té per objecte la regulació del control metrològic de l'Estat, en les fases de verificació després de reparació o modificació i de verificació periòdica, dels sistemes de mesura de líquids diferents de l'aigua destinats al subministrament de carburants i combustibles líquids, denominats d'ara endavant sistemes de mesura, compresos al camp d'aplicació de l'Ordre del Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme de 28 de desembre de 1988.

Article 2. *Execució.*

Les fases de control metrològic dels sistemes de mesura a què es refereix aquesta Ordre les han de portar a terme els serveis o organismes autoritzats de les administracions públiques competents.

CAPÍTOL II

Verificació després de reparació o modificació

Article 3. *Reparadors autoritzats.*

1. La reparació o modificació d'un sistema de mesura només la pot portar a terme una persona o entitat inscrita com a reparador al Registre de control metro-